

Arrest

nr. 299 874 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verliet Georgië in 2016 samen met zijn broer en diende verzoeken om internationale bescherming in, niet enkel Frankrijk en in Nederland, maar op 23 december 2019 ook in België.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 februari 2021 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde – in België ingediende - verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 18 oktober 2021 (RvV 18 oktober 2021, nr. 262 374).

1.3. Verzoeker diende op 19 november 2021 in België een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 20 januari 2022 een beslissing waarbij het in punt 1.3. vermelde volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 mei 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen de bijlage 13septies werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 december 2022 (RvV 22 december 2022, nr. 282 315).

1.6. Verzoeker diende op 20 juli 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 augustus 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 juni 2023 (RvV 19 juni 2023, nr. 290 489).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 31 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 31 augustus 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 31.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K.(…)

voornaam : L.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 31.08.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2022 dat hem betekend werd op 17.05.2022.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2021 dat geheractiveerd werd op 26.04.2022 dat hem betekend werd op 04.05.2022.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“6.1. Persoonsverwisseling

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker op datum van 31.08.2023 administratief werd aangehouden door de politie en dat hij door hen werd gehoord.

De verzoeker betwist dit met klem.

Op 31.08.2023 werd de broer van de verzoeker, de heer Z.(...) K.(...), aangehouden door de politie.

De heer Z.(...) K.(...) misbruikte echter de identiteit van de verzoeker en stelde dat hij L.(...), K.(...) was. Hij mocht vervolgens beschikken met de beslissingen bijlage 13 en bijlage 13sexies op naam van de verzoeker.

Uit de beslissingen blijkt dat deze nooit zijn ondertekend voor ontvangst door de verzoeker. Er wordt ook niet vermeld dat de verzoeker geweigerd zou hebben om te tekenen.

De raadsman van verzoeker richtte op 15.09.2023 het volgend schrijven naar de verwerende partij en de PZ Antwerpen:

“Geachte,

Ik heb de eer u te contacteren als raadsman van de heer L.(...), K.(...) (...) geboren op datum van (...) te (...) van Georgische nationaliteit. Hij legt mij een BGV en inreisverbod voor, genomen op datum van 31.08.2023 naar aanleiding van een administratieve controle door PZ Antwerpen van dezelfde datum.

Mijn cliënt was echter nooit administratief aangehouden op 31.08.2023. Het betreft zijn broer, de heer Z.(...), K.(...) (...) geboren op datum van (...) te (...) die zich uitgaf voor mijn cliënt.

De identificatie van de betrokken persoon is onzorgvuldig verlopen. De vingerafdrukken of foto's van beide personen werden niet vergeleken. Het bevel is bovendien niet voor ontvangst getekend noch werd er vermeld dat betrokkene weigerde te tekenen.

Mag ik u met aandrang verzoeken beide beslissingen zo snel mogelijk in te trekken en mij het bewijs hiervan te bezorgen.

Zo niet zal ik genooddaakt zijn om een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hoogachtend,

Kyrylo Storojenko

Advocaat”

(zie stuk 2)

Bovenstaand schrijven is zonder gevolg gebleven waardoor de verzoeker genooddaakt was om huidig verzoek tot schorsing en nietigverklaring in te dienen.

De identificatie van de aangehouden persoon is op uiterst onzorgvuldige wijze verlopen waardoor de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder op 31.08.2023 ooit aangehouden te zijn geweest.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en de andere bepalingen opgesomd in het middel.

6.2. Inreisverbod

6.2.1.

Het artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit het artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod kan opleggen wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat de er rekening gehouden moet worden met alle omstandigheden bij de bepaling van de duur ervan.

Het betreft bijgevolg een discretionaire bevoegdheid, waar er een motiveringsplicht tegen over staat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod niet met alle omstandigheden heeft rekening gehouden.

Er wordt niet gemotiveerd waarop een inreisverbod van 3 jaar in het geval van de verzoeker proportioneel zou zijn.

6.2.2.

Met betrekking tot het vermeend gevaar voor de openbare orde

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde:

“Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door de PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat de verzoeker niet voor deze feiten veroordeeld is. Gelet op het vermoeden van onschuld, vervat in het artikel 6 EVRM, kan er uit het feit dat de verzoeker het voorwerp is van een PV in de hoedanigheid van verdachte niet besloten worden dat hij de feiten ook effectief heeft gepleegd.

Het onderzoek is op heden nog lopende en de verzoeker heeft op heden, gelet op het geheim van het onderzoek nog geen toelating tot inzake of kopie name.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele toelichting of context gegeven en niet gemotiveerd waarom de verzoeker, zonder veroordeeld te zijn en ondanks het vermoeden van onschuld een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De verwerende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

De artikelen 7 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 6 EVRM zijn geschonden.

6.2.3.

Schending van het artikel 3 EVRM

De verzoeker kampt met ernstige gezondheidsproblemen.

Hij heeft psychologische problemen en wordt hiervoor opgevolgd door een psychiater. Daarnaast heeft hij een verslavingsproblematiek waarvoor hij methadon en diazepam nam. Ondertussen is de verzoeker overgeschakeld op suboxone.

De verzoeker ontkent dat hij op heden geen medische problemen zou hebben. Hij is niet op een adequate wijze gehoord geweest en volhardt in het feit dat hij dit nooit op dergelijke wijze verklaard heeft.

Zoals hierboven aangegeven werd zijn broer gehoord die zich uitgaf voor de verzoeker.

De elementen aanwezig in zijn dossier wijzen er weldegelijk op dat hij ernstige medische problemen heeft.

De verwerende partij kan er bijgevolg niet zomaar vanuit gaan dat deze problemen op heden niet meer actueel zouden zijn.

De verwerende partij heeft niet de moeite gedaan om hun eigen administratief dossier open te slaan.

De verzoeker werd niet op adequate wijze gehoord door de PZ ANTWERPEN gelet op hierboven uiteengezette persoonsverwisseling en kon hierdoor geen “actuele” medische documenten voorleggen.

De Raad van State heeft in het arrest van 245.427 van 12.12.2019 geoordeeld dat het niet aan de vreemdeling is om een proactieve houding aan te nemen, maar dat hij uitgenodigd moet worden:

“Conformément aux exigences du principe général de droit « Audi alteram partem », l'autorité qui, comme en l'espèce, envisage d'adopter d'initiative un acte susceptible d'affecter défavorablement les intérêts d'un administré, doit l'inviter à faire valoir utilement ses observations avant la prise d'une telle décision. »

Het Europees Hof van Justitie heeft in het arrest C-249/13 van 11.12.2014 al gesteld dat het aan de overheid is om de betrokken vreemdeling in het kader van een voorgenomen nadelige beslissing te horen. Het recht om gehoord te worden impliceert bovendien een zorgvuldige kennisname van de gegevens door de overheid en brengt een motiveringsplicht met zich mee:

“Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punt49, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt47).

Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt88) »

(HvJ, C-249/13 § 37 en 38)

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt verder dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

De stukken die medische problemen van de verzoeker staven bevinden zich in het administratief dossier. De verzoeker heeft bij de verschillende beroepen voor uw Raad medische stukken voorgelegd, daarnaast werd er ook een verzoek op grond van het artikel 9ter ingediend.

Op heden heeft de verzoeker zijn spraak verloren en kan hij zich zeer moeilijk uitdrukken. Het betreft vermoedelijk een neurologisch probleem dat op heden volop onderzocht wordt.

De verzoeker heeft een zeer kwetsbaar profiel.

Hij heeft tot op heden nog steeds recht op dringende medische hulp van het OCMW voor het volgen van een behandeling.

De verzoeker kampt weldegelijk nog steeds met een medische aandoening die bij stopzetting van de behandeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Dit blijkt uit de attesten die zich in het administratief dossier bevinden.

De verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de eerder bevelen om het grondgebied te verlaten omdat hij zijn medische behandeling niet kan onderbreken.

De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om gehoord te worden, de motiveringsplicht en het artikel 3 EVRM.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven van zijn raadvrouw aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 september 2023 en een bewijsstuk in verband met dringende medische hulp (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Verzoeker weerlegt nergens in zijn middel dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 31 augustus 2023 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker weerlegt evenmin de vaststellingen dat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2022 dat hem betekend werd op 17.05.2022"* en ook *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2021 dat geheractiveerd werd op 26.04.2022 dat hem betekend werd op 04.05.2022"*. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht in toepassing van voormelde wetsbepaling een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar.

2.8. In zijn middel poneert verzoeker voorafgaandelijk dat niet hijzelf, maar zijn broer, die 10 jaar ouder is, zou zijn aangehouden op 31 augustus 2023. In dit verband verwijst verzoeker naar een mailbericht van zijn raadvrouw van 15 september 2023, gericht aan de gemachtigde van de staatssecretaris en de politiebeambte, waarin eveneens wordt beweerd dat zijn broer zich voor hem zou hebben uitgegeven (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker betoogt dat het om een 'persoonsverwisseling' zou gaan.

2.9. Uit de TARAP-borderel, dat in het administratief dossier is openomen, blijkt dat verzoeker tijdens een nachtelijke interventie naar aanleiding van verdachte gedragingen zou zijn geïnterpelleerd door twee inspecteurs van de politie en werd 'geïdentificeerd' aan de hand van een foto op zijn GSM. Hierbij kon uiteraard onmogelijk op sluitende wijze worden geverifieerd of de betrokkene de juiste identiteit opgaf. Verzoeker beweert in zijn middel dat er sprake is van persoonsverwisseling en dat de identificatie uiterst onzorgvuldig is verlopen. Er dient evenwel rekening te worden gehouden met het gegeven dat de materiële vaststellingen van de inspecteurs, die zijn opgenomen in het administratief verslag, in beginsel gelden tot bewijs van het tegendeel. Bijgevolg volstaat verzoekers huidige blote bewering, dat zijn broer zich aan identiteitsusurpatie zou hebben bezondigd, niet om te besluiten dat er fouten zouden zijn gemaakt bij de identificatie. Verzoeker levert immers geen enkel begin van bewijs aan dat hij zich in de nacht van 30 op 31 augustus 2023 niet in de buurt van een 'elektriciteitskast' ophield en/of op 31 augustus 2023 om 14.23 u niet op de Havanasite aan de Noorderlaan vertoefde, waar het bestreden inreisverbod aan de betrokkene ter kennis werd gebracht. Het wekt overigens verbazing dat de raadvrouw van verzoeker in haar mailbericht van 15 september 2023 meedeelt dat haar cliënt haar het bevel om het grondgebied te verlaten en onderhavig inreisverbod heeft voorgelegd, indien deze laatste daarvan nooit persoonlijk in kennis zou zijn gesteld. Bijkomend stipt de Raad aan dat het mailbericht dateert van na het

nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de staatssecretaris daarmee onmogelijk rekening kon houden. In weerwil van verzoekers beweringen dient dus te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod ten aanzien van de juiste persoon werden genomen.

2.10. Verzoeker stelt vervolgens in zijn middel dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie. Verzoeker beweert dat niet zou zijn gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duur van drie jaar in zijn geval proportioneel wordt geacht. Nochtans wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de processen-verbaal die lastens verzoeker werden opgesteld en werd hierbij het volgende overwogen:

“Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

Verzoeker brengt geen overtuigende gegevens aan die toelaten te concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in zijn geval de maximumduur van drie jaar te hanteren.

2.11. In zoverre verzoeker in zijn middel verwijst naar het strafrechtelijk vermoeden van onschuld zoals opgenomen in artikel 6, tweede lid, van het EVRM, dient te worden aangestipt dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het loutere gegeven dat deze feiten nog niet tot een strafrechtelijke sanctie hebben geleid, brengt niet mee dat deze relatief ernstige feiten als onbestaande zouden moeten worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze feiten geen rekening zou kunnen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Terloops merkt de Raad op dat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, waarvoor een ‘ernstige bedreiging van de openbare orde’ vereist is.

2.12. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het hoorrecht.

Verzoeker betoogt dat hij psychiatrisch wordt opgevolgd en met een verslavingsproblematiek kampt waarvoor een onderhoudsbehandeling met suboxone loopt. Verzoeker stelt dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord en daardoor geen actuele medische documenten zou hebben kunnen voorleggen. Verzoeker verwijst hierbij ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adreassaant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Hoewel verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor weigerde te antwoorden op de vraag betreffende zijn gezondheidstoestand, kan niet worden opgemaakt dat hij de gelegenheid kreeg zijn actuele medische situatie nader toe te lichten alvorens hem een inreisverbod werd opgelegd. Niet elke schending van het

recht om gehoord te worden geeft echter automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om zijn actuele medische problematiek te preciseren en aannemelijk te maken dat deze onverenigbaar zou zijn met het opleggen van een inreisverbod. In zijn arrest van 19 juni 2023 naar aanleiding van het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake verzoekers medische regularisatie-aanvraag, die overigens gebaseerd was op de psychische problemen en de middelenafhankelijkheid, overwoog de Raad het volgende: *“Er heeft in het kader van deze aanvraag een onderzoek plaatsgevonden naar de vraag of verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte die hem verhindert te reizen of een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Er werd geoordeeld dat dit niet blijkt en dat er bijgevolg vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De gezondheidstoestand van verzoeker is blijkens het administratief dossier dus, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, grondig onderzocht en beoordeeld in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat de voor zijn ziekte noodzakelijke medische zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, zodat er geen medische tegenindicatie bestaat voor een terugkeer naar dat land.”* Door thans in zijn middel te verwijzen naar een document van het OCMW van Brussel betreffende de tenlasteneming van de dringende medische hulp (Verzoekschrift, bijlage 3), toont verzoeker geen actuele medische problematiek aan die in geval van het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, zoals ook door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt bevestigd.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 6 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van onjuiste feitelijke en/of juridische gegevens of deze onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van de rechten van verdediging of van het recht om gehoord te worden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN